

Lap.

101
127
142
151
158
167
175
182
191
202
203
206
221
222
223
238
239
252
267
283
304
319
343
359
364
374
383
399
414

s mesék. 5, 15,
 144, 150, 159.
 0, 283 304, 318.
 , 371, 414, 415.
 63, 80, 95, 110,
 222, 240, 272,
 7, 383, 399, 414.
 5, 288, 384, 415.

KIS LAP

NÉVNAPRA. (Lásd a 15. lapon.)

1. szám. — 1879.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.

XVII. kötet.

A KAKUK-ÓRA.

— Elbeszélés. —

RÉGEN, igen régen történt az, egy régi, igen régi falu szélén álló régi, igen régi kastélyban. Olyan kastélyt, amilyen ez volt, mai nap már aligha találhatók, mert ez a kastély régmúlt századokból való volt s ma az ilyeneknek már legfeljebb romjait láthatni.

A kastély egyik oldala az utra nézett, másik oldala pedig egy szép nagy kertre, melyben nagy, vén fák oly sűrűn állottak egymás mellett, mint valami ősi rengeteg erdőben; sőt még télen is, mikor a lomb lehullott az ágakról, a fák egészen elzárták a kilátást. És itt e régi kertben tanyázott egy nagy sereg varju is; évről évre itt tartották nagy károgaással gyüleseiket, itt költötték ki tojásaikat s évről évre — én legalább azt hiszem — az öregek lassanként elhaltak és a fiatalok elfoglalták az öregek helyét; de ezt, mondom, én csak úgy gondolom, mert azok a varjúk bizony évről évre mindig teljesen és tökéletesen egyformák voltak.

De nem csak a varjúk voltak mindig egyformák, hanem az egész ódon kastély és mindenki, ami és aki benne volt, mintha mind olyan vén lett volna, hogy már vénebbé nem is válhatott, azért hát mindig egyforma maradt.

Egyszer azonban mégis történt valami változás. Egy ködös, esős őszi napon, már alkonyat idején, kocsí robogott az ódon kastély kapuja elé, vakmerő zörejével egészen megzavarva az itt uralkodó csöndet s egészen megriasztva a varju-sereget, mely már épen lenyugodni

készült és ugyancsak bámult, valjon mi csoda rendkívüli dolog történik itt? Ki jöhetett ide abban a kocsiban?

A kocsí ajtaja megnyílt s egy tisztességes öreg ur lépett ki, aztán kiemelt egy kocsiból egy kis fiúcskát. A fiúcska egyszerű szürke ruhát viselt, a kalapja is, a köpenykéje is szürke volt, de annál pirosabb volt orcája, haja pedig koromfekete.

— Már megérkeztünk? kérdé a kis fiú.

— Meg, kedves Adorján. Add kezdet, menjünk be.

Bementek a házba s később, vagy egy óra multával az öreges ur megint kijött, beült a kocsiba s elhajtatott. Mindössze annyit láthattak a varjak, mikor a házfödélről kíváncsian lesték, mi csoda nagy változás történik a csöndes, nyugalmas helyen. Ha benéznek a tornác ablakán, egyebet is láttak volna.

Látták volna, amint a hosszú, egy lámpástól csak halványan megvilágított ódon folyosón végig s föl a kényelmes márványlépcsőn két alak megy lassacskán: a kis fiú, Adorján, és egy öreg cseléd, ki kézen fogta a fiúcskát, mert ez a nagy uttól, korai fölkeléstől egészen ki volt merülve s alig bírta már nyitva tartani szemét, olyan álmos volt. Fölmentek az emeletre egy tágas szobába, mely tele volt ódon, furcsa alaku butorokkal, — mert ebben a házban minden ódon és furcsa volt; a kandallóban azonban vidám tűz lobogott s ez kellemessé tette a szobát.

— Oh, be szeretem, hogy itt tűz van, szólta Adorján. Kint már olyan hűvös az idő. Ég majd a tűz egész éjjel?

Az öreg cseléd fejét rázta.

— Veszedelmes dolog volna a tüzet égni hagyni, mondá. Majd ha lefekszik, ifiuracskám, elalszik és akkor nem lesz szüksége a tüzre. Van jó takaró az ágyon.

— Nem épen csak a hideg miatt szeretném . . . inkább csak a világosságot kívánom. Ebben a házban olyan furcsa minden, olyan régi, olyan homályos!

— Majd megszokja, kedveském, szólt az öreg cseléd mosolyogva. Nagyon jó öreg ház ez, még eddig mindenki szerette, a ki ismerte.

— Nagypapák szeretik, ugy-e?

— Oh igen, és mások is . . . még a varjak is. Ott, ahol eddig lakott, nem halott semmit az ódon kastély jó lakosairól?

— Kik azok? Talán valami jó tündérek? Tündérekről már hallottam beszélni, de magam még soha sem láttam. Hát maga látott-e már?

— Nem igen emlékszem. Én már öreg vagyok, az én gondolataim már nem efféléken járnak; nem is látok, nem is hallok már úgy, mint hajdan. Mi mindnyájan nagyon öregek vagyunk, akik itt lakunk. Ideje, hogy már valaki fiatalabb is legyen közöttünk.

Ezzel az öreg cseléd mindent elrendezvén, távozott, Adorján pedig lefeküdt.

— Milyen furcsa itt minden! gondolá magában. — Ugy érzem, mintha nem volnék közéjük való. És mindnyájan olyan nagyon öregek! Talán nem is lesz kedvökre, hogy egy gyermek legyen közöttük!

Odakint a varjak épen ezt gondolták s hosszan tanakodtak fölötte; de mert

nem bírták tisztába hozni a dolgot, másnapra halasztották az okoskodást, addig pedig épen, mint Adorján, szépen elaludtak.

Jól aludtak-e a varjak, bizony nem tudom; de azt tudom, hogy a kis Adorján, ki a nagy utazástól fáradt volt, a pompás puha ágyban néhány percz mulva már édesdeden elszenderült és föl sem ébredt néhány órán át. Épen mielőtt elaludt, ilyenforma gondolat forgott a fejében:

— Kíváncsi vagyok, hogy nappal majd milyen lesz itt minden . . . Kár hogy már tél felé jár az idő . . . nyáron akárhol akad valami szép helyecske.

Miként ez gyakran megesik, Adorján, mikor korán hajnalban fölébredt, épen ott folytatta gondolatait, ahol elalváskor elhagyta volt.

— Milyen kár, hogy most nincs tavasz . . . bizonyosan van itt szép kert . . . ott lehetne játszani . . .

Nem juthatott tovább gondolataiban, mert hirtelen valami csodálatos hangot hallott. Mi ez? Lehetséges-é, hogy kívánsága már meg is valósult? Ez talán valami tündérország, a hol csak kívánni kell valamit és mindjárt meg is van? Dörzsölte szemeit, hogy kiverje belőlük az álmot. Nem aludt, abban már bizonyos volt; de azért nem láthatott semmit, mert még egészen sötét volt. A sötétség nem épen tündéri dolog ugyan, — de az meg bizonyos, hogy fülei nem csalták meg, egészen tisztán hallotta, amint egy kakuk szólt.

Nagy figyelemmel hallgatózott, de már nem hallotta többé. Hátha mégis

csak álmodta? A hosszú figyelésben már ismét álmosodni kezdett mikor egyszerre ismét megszólalt az a hang és egészen tisztán kiáltá: »Kakuk! kakuk! kakuk!« háromszor, négyszer, ötször, — aztán ismét elhallgatott.

Ez kakuk, annyi bizonyos, szólt Adorján magában. Majdnem úgy hangzik, mintha itt a házban volna. Hátha talán nagyapáéknak

van szelid kakukjok? Soha sem hallottam ugyan, hogy kakukmadarat kalitkában tartanának; de itt minden olyan fücsa... talán csakugyan van szelid kakukmadár a házban. Majd megkérdezem reggel. Csak szólana megint!

Ujból leste a kakukszót, de addig-addig leste, míg szépecskén elaludt és föl sem ébredt, csak mikor már világos nappal volt.

Gyorsan kiugrott az ágyból és gondosan felöltözött, — mert azt már tudta, hogy nagymamácska nem szereti, ha valaki lomposan kerül elébe. Annyira igyekezett megnyerni öreg szülei kedvét, hogy a kakukról egészen meg is feledkezett s csak akkor jutott ismét eszébe, mikor

már nagyapával és nagymamával együtt a reggelinél ültek s nagyapácska épen összeszedte a morzsákat, hogy majd a szegény éhező verebeknek az ablak elé szórja.

— Oh nagymamácska, ugy-e, itt a házban van egy szelid kakuk, kalitkában, ugy-e?

— Szelid kakuk? Kalitkában? szólt a nagyapa csodálkozva. Mit beszél ez a gyermek?

— Szelid kakuk? ismétlé a nagymama. Mi jut eszedbe fiacskám?

— Hígye meg, nagymamácska, én hallottam az éjjel, egészen világosan hallottam, amint szólt. Már pedig kint nem lehet, mert már hideg van, ilyenkor kint

A VITÉZ TYUK. (Lásd a 14. lapon.)

nem szól a kakuk.

Az öregek mosolyogva néztek egymásra.

— Igazad van, fiacskám, szólt a nagymama, van itt egy kakuk, csak hogy nem kalitkában él és nem is épen olyan kakukmadár, aminőt te képzelsz. Ez a mi kakukmadarunk órában él.

— Órában? kiáltá Adorján bámulva. De hát akkor nem él igazán, ugy-e?

— Miért ne?

— Hát... hát én nem tudom... szólt a fiu zavartan.

— Volt itt hajdan egy kis fiu... épen olyan mint te most... az mindig bizonyitgatta, hogy az a kakuk igazán él és akárki mondta, hogy nem él, ő nem hitte el. Végezd be reggelidet s aztán, ha akarod, velem jöhetsz és megnézheted a kakukot.

— Oh, ez pompás lesz! szólt Adorján és ugyancsak sietve itta meg tejeeskéjét, a kalácsot pedig oly mohón tömte magába, hogy alig bírta lenyelni.

A nagypapa, kinek köszvény bántotta a lábát, reggeli után az ablakhoz ült és nézegette a kint szállongó varjakat; a nagymama azonban nem felejtette el ígérését s megindult Adorjással a kakukot megnézni.

Sok szobán mentek végig s mind olyan csodálatosnak tünt fel Adorján előtt; a butor, a kárpitok mind olyan furcsák, olyan nagyon, nagyon régiiek voltak, minőket most már sehol sem látni; czifraságok, csecsebecsék álltak mindenfelé, de olyan régi divatuak, minőket legfeljebb muzeumokban lehet találni. Olyan tisztos öregnek látszott minden, hogy Adorján szinte félt máskép, mint lábujjhegyen lépegetni a nagymama után s majdnem olyanformán érezte magát, mint mikor az ember templomba lép be. Eljutottak egy szép nagy terembe, melyben a butorok aranyozottak voltak; nagyon pompásak lehettek hajdan, — de most már az aranyozás meghalványult, a gyönyörű szövet megfakult. Hajdan bizonyosan vidám társaságok mulattak itt,

tánczoltak, daloltak. De most! — mély, megható csönd uralkodott a teremben, Adorján szólani alig mert benne.

A terem egyik sarkában egy csodálatos butor állott: gyönyörű faragott mű, mely khinai palotát ábrázolt; be lehetett látni a termekbe, folyosókba, a kapu előtt pedig két alak állott, jobbra egy mandarin (khinai főúr), balra a felesége, mintha kísértelni készülnének. A nagymama gyöngéden megérinté mindkettőnek a fejét s erre mindkettő nagy komolyan bolintgatni kezdett a fejével.

— Oh, milyen furcsa! szólt Adorján csodálkozva. Mit csinál velök, nagymamácska, hogy így integetnek?

— Soh'se törd azon a fejedet; te úgy is hiába kísértened meg, neked nem bolintgatnának, felelt a nagymama rejtélyesen. Ne felejtsd, kedvesem, hogy az öregeket tisztelni kell, — ez a mandarin pedig öregebb, mint te, sőt sokkal öregebb nálamnál is.

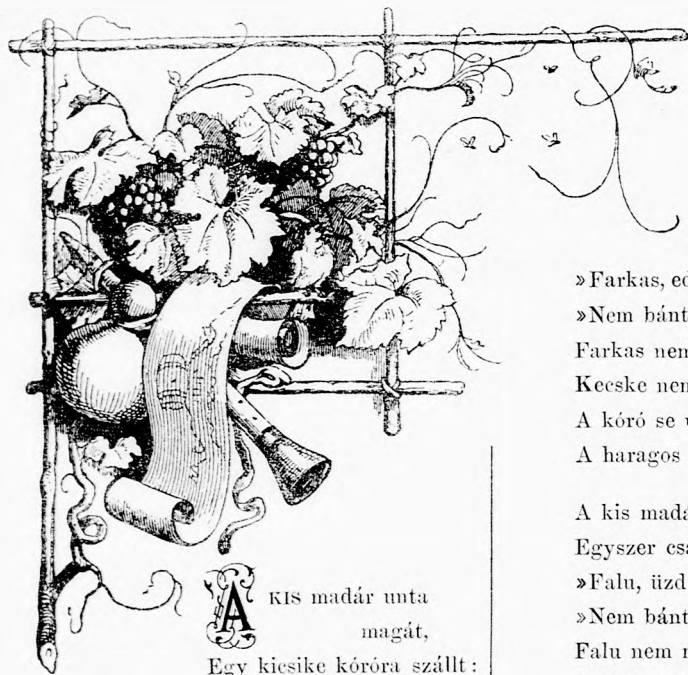
Adorján szerette volna megkérdezni, hogy ha azok a mandarinok olyan tiszteltre méltó öregek, a nagymama hogy meri meglógnatni a fejüket? — de mégis okosabbnak tartotta elfojtani kíváncsiságát.

(Folytatása következik.)

KÉPREJTVÉNY.

A KÓRÓ ÉS A KIS MADÁR.

A kis madár unta
magát,

Egy kicsike kórára szállt:

»Te kis kóró, ringass engem!«
— »Nem ringatlak biz én, lelkem.«
A kis madár err'a szóra
Megharagudt a kórára.
Egyet se szólt, tova szállott —
Egyszer egy kis kecskét látott
Selyem fűvön legelészni,
Szaladgálni, heverészni:
»Kecske, rágd el a kórót!«
»Nem biz én! — a kecske szólt —
Jobb nekem itt enni, jární . . .«
Kecske nem ment kóró-rágni
A kóró se ringatta hát
A haragos kis madárkát.

Ment, mendegélt a kis madár,
Egyszer csak egy farkast talál:

»Farkas, edd meg a kecskét!«
»Nem bántom én szegénykét.«
Farkas nem ment kecske enni,
Kecske nem ment kóró-rágni,
A kóró se ringatta hát
A haragos kis madárkát.

A kis madár ment, mendegélt,
Egyszer csak egy faluhoz ért:
»Falu, üzd el a farkast!«
»Nem bántom én, az ordast.«
Falu nem ment farkast üzni,
Farkas nem ment kecske-enni,
Kecske nem ment kóró-rágni,
A kóró se ringatta hát
A haragos kis madárkát.

A kis madár ment, mendegélt,
Hát egyszer csak egy tűzhöz ért:
»Tűz, égesd meg a falut!«
»Nem, mert koldusbotra jut.«
Tűz nem ment falu égetni,
Falu nem ment farkas-üzni,
Farkas nem ment kecske-enni,
Kecske nem ment kóró-rágni,
A kóró se ringatta hát
A haragos kis madárkát.

A kis madár ment, mendegélt,
Hát egyszer csak egy vízhez ért:

»Te viz oltsd el a tüzet!«
 »Nem bántom én, mert meleg.«
 A víz nem ment tüzoltani,
 Tűz nem ment falu égetni,
 Falu nem ment farkas üzni,
 Farkas nem ment kecske enni —
 Kecske nem ment kóró-rágni,
 A kóró se ringatta hát
 A haragos kis madárkát.

Viszi szárnya a kis madárt,
 Egyszer csak egy bikát talált:
 »Bika idd fel a vizet!«
 »Nem iszom én, senkinek!«
 Bika nem ment vizet inni,
 Víz nem ment tüzet oltani,
 Tűz nem ment falu égetni,
 Falu nem ment farkas üzni,
 Farkas nem ment kecske enni,
 Kecske nem ment kóró rágni,
 A kóró se ringatta hát
 A haragos kis madárkát.

Viszi szárnya a kis madárt,
 Egyszer csak egy farkót talált:
 »Furkó, üssed a bikát!« —
 »Üsse biz a nagyapád!« —
 Furkó nem ment bika ütni,
 Bika nem ment vizet inni,
 Víz nem ment tüzet oltani!
 Tűz nem ment falu égetni,
 Falu nem ment farkas üzni,
 Farkas nem ment kecske enni,
 Kecske nem ment kóró rágni,
 A kóró se ringatta hát
 A haragos kis madárkát.

Viszi szárnya a kis madárt,
 Egyszer csak egy férget talált:

»Füred ki féreg, a farkót!«
 »Nem merem« — a féreg szolt.
 Féreg nem ment farkó fúrní,
 Furkó nem ment bika ütni,
 Bika nem ment vizet inni,
 Víz nem ment tüzet oltani
 Tűz nem ment falu égetni,
 Falu nem ment farkas üzni,
 Farkas nem ment kecske enni,
 Kecske nem ment kóró rágni,
 A kóró se ringatta hát
 A haragos kis madárkát.

Viszi szárnya a kis madárt,
 Egyszer csak egy kakast talált:
 »Kapt fel, kakas, a férget!«
 »Fel én, komám, te értted.«
 Szalad a kakas — kikrikri!
 Kapja a férget — kikrikri!
 Szalad a féreg — zimzimzim!
 Furja a farkót — zimzimzim!
 Szalad a farkó — piffpaffuff!
 Üti a bikát — piffpaffuff!
 Szalad a bika — bübübü!
 Issza a vizet — bübübü!
 Szalad a víz is — lieslaesloes!
 Oltja a tüzet — lieslaesloes!
 Szalad a tűz is — rippropp!
 Égeti a falut — rippropp!
 Szalad a falu — jujjujjuj!
 Üzi a farkast — jujjujjuj!
 Szalad a farkas — vauvauvau!
 Eszi a kecskét — vauvauvau!
 Szalad a kecske — mekmekmek!
 Rágja a kórót — mekmekmek!
 A kóró is ringatta hát
 A fütttyentő kis madárkát.

Lajos bácsi.

AZ ÖRDÖG MUZSIKÁJA.

— Mese. —

A »Kis Lap« olvasói számára finn forrás után*) francziából fordította:

Mihály bácsi.

ELI Finnországnak legmagasabb hegyláncolata az ugynevezett Rajjoki. A nagy sziklatömegek, melyek e tartomány fensikjét alkotják, kopár, mindinkább emelkedő magaslatot képeznek, mely lassan-lassan a kékes láthatáron tűnik el. Itt a mivelt világra már semmi nem emlékeztet; mindenütt vadon, melylyel a természet mostohán bán el. A távolban egyes lakások jelzik, hogy itt emberek mégis élnek.

Az öreg Szuoijmo lakása e hegyek aljában, egy nagy fenyőerdő szélén volt, mely a gránit hegység tövében terjeszté árnyékát. Szuoijmo ifju éveiben tengerész volt, hosszú időn át a tengeren evezett s utjában a világ összes tengereit bejárta. Nem ismerte a félelmet, daczolt a veszélyekkel, s mint ügyes matrózt, általánosan bacsúlték. Mikor

*) Finnországot a térképen megtaláljátok messze északon, az orosz birodalom északnyugati sarkában. A finn nép derék, szorgalmas nép s a tudósok állítása szerint a magyar néppel rokon, persze csak nagyon régi időből. E rokon nép egy kedves meséjét adja elő nektek Mihály bácsi.

F. b.

HIVATLAN VENDÉGEK. (Lásd a 11. lapon.)

már öregedni kezdett, fáradalmas élete után pihenni akarván, megtakarított pénzén a Rajjoki hegylánc aljában egy kis földet vett, gazdaságát berendezte, megszűlt és boldogan élt nejével és egyetlen fiával. Fia, Baldin, erős és izmos alkatu ifju volt és 17 éves korában már ép oly kevéssé félt a veszélytől, mint atyja hajdan a legveszélyesebb tengeri utazástól.

Baldin kitünő vadász volt, s atyja felismervén ebbeli ügyességét, saját vadászfegyverét adta néki; egyedül azt tiltotta meg, hogy a Rajjoki hegy hajlását tetéző fenyvesbe ne menjen, mert ott a zörgő manók laknak, ördögi tánczot járnak és más borzasztó dolgokat mivelnek. Elbeszélte neki, hogy a manók sok századok előtt megkedvelvén e sűrű erdőséget, ott szépen berendezkedtek és palotát építettek, melynek fénye minden képzeletet meghaladt.

De hogy e tilalmat némileg enyhítse, az öreg megengedte fiának, hogy a lakását környező bükkös erdőn csapatban élő fajokra vadászhasson.

A tél kezdetén volt. Az egész táj hóval borítva; felhő, köd, zuzmara nyomta el a szép természetet; minden jéggel volt fedve és álomba merülve.

De Baldin daczolt a hideg-
gel. A fajt első hangjára kiment

fegyverrel vállán, az ős bükk-erdőbe kalandot keresni. Hoszszas járkálás után végre egy csapat fajdra akadt, melyből a legszebbet lelőtte. Sietett zsákmánya után, de a madár csak megsebezve lévén, fölrebbent s egy fa ágára ült. Az ifju minden áron zsákmányához akart jutni s a vergődő madár után eredt, de ez a veszély közeledtével újra szárnyra kapott és így lassanként mind beljebb szállt a sűrű erdőbe. E közben már a nap is lehanyatlott s a felhőkön keresztül törő hold sugara foglalta el helyét. Baldin az üldözés hevében meg sem figyelte az utat, melyen a fenyves mélyébe hatolt, míg végre az ég magasáról csillogó holdfényen borzadással vette észre, hogy elhagyott, magányos helyen van. Körülötte mély csend uralkodott; azt lehetett hinni, hogy az egész természet el van bűvölve. A fajd a sűrűségben eltűnt és Baldin egész egyedül találta magát ez ismeretlen helyen. De nem vesztette el bátorságát s azon kereste az utat, hogy kijuthasson. Fáradozása sikertelen volt, — csak mindinkább belemélyedt a sűrűségbe.

Az éj előhaladt és Baldinnak nem volt mit tennie egyebet, mint hogy, áthatva a hidegtől és a hosszás szaladgálástól, fáradtan megpihenjen valami fa tövében. Ekkor azonban hirtelen zaj ütötte meg a fülét, utóbb pedig kiáltozás, melyet ordítás követett; az egész erdőség visszahangozott, szarvasok menekültek, a fajdok veszélyt jóslólag verték szárnyaikat; sűrű hófergeteg előzte meg az állatok vad futását.

Baldin hallgatózott s egyszerre a vér szívébe tolult, mert megismerte a »Pahó«-t, a zörgő manót, ki a monda sze-

rént a fő-manónak egyenes ivadéka volt, bár valamivel jobb szívé az ördögénél. Valósággal ő volt az, ki emberi alakjában éhes farkas csoporttól üldözötve, egész erejéből segélyért kiáltozott.

Baldin ennek láttára nem habozott sokáig, hanem fölkapta fegyverét és célba véve a legdühösebb farkast, lelőtte. A farkasok nem igen szeretik a puskapor szagát, azonnal szétoszlottak tehát, ott hagyván kimult társukat, és a manót, akit eddig oly elkeseredetlen üldöztek.

Pahó, a manó, meg volt mentve. A jótett nem téveszti el hatását még a gonosz manóra sem. Pahó, a manó szokott gonosz kedélyt levetkőzte, hirtelen átváltozott s nyájas mosollyal közeledvén Baldinhoz, bal kezét nyujtotta feléje.

— Barátom! mondá az eltévedt fiatal vadásznak, te megmentettél engemet a legnagyobb veszedelemből.

— Igen örvendek, uram — felelte az ifju — hogy jó tettet mivelhettem.

— Köszönöm, ifju barátom. És mi a neved?

— Baldin.

— Helyes! Engem pedig Pahónak hinak, s itt lakom nem messze. Barátod és testvéred akarok lenni ezentúl; a jó tettet soha el nem feledem.

— Oh uram! válaszolt Baldin, a szolgálat, melyet tettem, szót sem érdemel.

— Baldin fiam! — jegyzé meg fontos képpel Pahó — nálatok embereknél a jótettet hamarabb feledik, mint a bántalmakat; de nálunk nyomorult ördögök-nél a jótett soha el nem vész, mert az nálunk ritka dolog. Jöjj velem, királyilag

megjutalmazlak. Látom, rossz ebéded volt helyre hozzuk jó vacsorával.

— Már ezt nem bánom, kivált ha pihenhetek is utána.

— Menjünk tehát, kastélyom nem messze van ide..

A kastélyhoz karonfogva indultak és csakhamar oda is értek. Pompás kastély volt, de Baldin olyan álmos volt, hogy figyelmét most semmi le nem kötötte; lefeküdt és csakhamar mély álomba merült.

E közben Pahó rövid pihenés után ismét vadászatra ment s míg távol volt, öreg szakácsnője, ki egy tisztos jámbor nő volt, Baldin szobájába ment, hogy felköltse és figyelmeztesse, milyen veszélyes helyre jutott; hasztalan volt azonban minden törekvése, az ifjút nem volt képes álmából felrázni.

De mint a szombati napot vasárnap, úgy az álmod felébredés követi.

Baldin is hosszú pihenés után végre fölébredt, s a nyugalom által visszanyervén erejét, fölkelte ágyából és kiment. A jó öreg asszony, amint megpillantá őt, meghajtott fővel kérdezte, minő kaland juttatta e veszélyes helyre.

Baldin elbeszélte a történeteket.

— Ez mind szép, mondá az öreg, de Pahó a leggonoszabb manók közül való; a sátán, Belzebub és Luczifer, kik mint rossz szellemek ismeretesek, Pahó mellett csak holmi apró ördögök; azonban szerződtél vele, nincs mitől félned.

— De mondd meg, kérlek, ki és miféle ez a Pahó? kérde Baldin.

— Ez a megtettesült sátán.

— Annál rosszabb. Dolgaim eszerént rosszul állanak.

— Oh nem, mert te neki szolgálatot tettél.

— Igaz, és ő nekem királyi jutalmat ígért.

— Így már jól van, akkor nincs mitől félned; mert ha valamit ígér, azt meg is tartja. Most tájékoznod kell magadat arra nézve, mit fogsz tőle kérni.

(Folytatása következik.)

HIVATLAN VENDÉGEK.

(Képpel a 8—9. lapokon.)

RÖTOS tarisznyáját jócskán tele rakva,
Füvészszelencéjét nyakába akasztva,
Megy el a füeska erdő mélyibe.

Virágért fűszálért lehajlik, szakasztja;
Jár-ke, szökdel, de ez izmát nem lankasztja,
Két három órával nem is éri be.

Füvel és mohával, szakálás kalással,
Kék, fehér és piros gyenge virágzállal
Tele gyömöszölve a szelence már;
Megtett munka után a nyugalom édes;
Amott int feléje vén fa terebélyes
Mely eléje árnyas, enyhe hűset tár.

»No most lakomázzunk! Van kenyérem, sajtom.
Hanem előbb kissé fejemet lehajtom —«

Így szólott magában a kicsiny füvészs.
És a fa tövéhez teste oda hajlik,
Körös körül édes madár-ének hallik,
S eszmélete lassan lassan odavész.

El is aludt nyomban. És ime egyszerre:
Három éhes veréb s egy éhes evetke
Csak ottan teremnek. — A kis madarak
A kalászt kitépik, csőrükkel kicséplik.
Pillangó és szöcske se sokáig kérdik:
A kankalint szíjják, mert az jó falat.

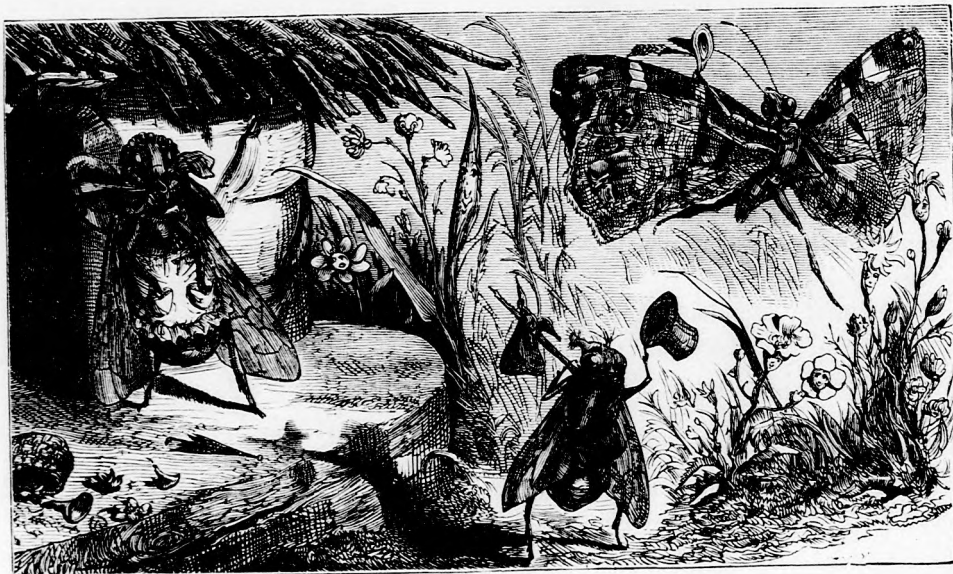
Lombos farku mókus ki is szimatolta:
Merre van az urfi kenyérekéje, sajta,
Pompás apétussal majszol az evet.
Hogy fogytán volt minden, elillantak rendre.
És kicsiny füvészünk? .. Ébredve a neszre
Oly dühbe jön hogy — jóízűen nevet.

AZ ELÉGEDETLEN MÉHECSKE.

Allatmese. 3 képpel. —

MELEG nyári nap volt, erdő-mező java pompájában állott; tarka vadvirágok ezrei nyiltak mindenfelé s a méhek és pillangók serege vigan röpkedett viragról-virágra élvezni, gyűjteni az édes mézet. Mindenki örült a

szép természetnek, — csak egy kicsi méhike nem. A méhkasból épen most röpkült ki az egész raj, hogy megkezdje szorgalmas napi munkáját s gyűjtsön mézet a kicsinyeknek, (kik még otthon pólyában feküsznek) és télére valót. Hívták a mi kis méhikénket is, de nem ment velök, megállt az ajtónál és oda támaszkodva, boszusan és unottan bámult ki a szép világba.

... SZERETNÉK VALAMI MÁS LENNI, NEM MÉH. (Lásd a 13. lapon.)

— Majd bizony! dörmögé magában. Mindig csak ezt az unalmas napi munkát végezni! Napról-napra, hétről-hétre fáradságosan gyűjteni a mézet, a nélkül, hogy a sok fáradsággal valamire jutnánk. Még csak meg sem bámul, meg sem dicsérséki, mert csunyak vagyunk! Ime, ott az a pillangó, mily szép! mily gyönyörű szárnyai vannak! Vigan röpked szerte, nincs

semmi gondja s ha valaki megpillantja, gyönyörködik benne! Oh, bár lehetnék akármi más, csak méh nem!

És mintba csak boszantani akarta volna, a tarka pillangó épen ekkor fölröpkült a virágról, melyen eddig hintázott s jókedvűen köszönve a méhecske felé, mondá:

— Mit busulsz, méh pajtás, ebben a

szép
veler
röpu

Eg
szár
épen
a mé
meg
perc

kedv
tom
itt e

okor
lásr
renc

ért?

méh
nag
nék
ha
nék
mul
mi
csa

aká
kiv
épe

vag
ma
vég
mi
gó

szép időben? Jöjj velem egy kis sétatörpülésre!

Egy nagy, kép szárnyu dongó is épen akkor repült a méhkas előtt és megállt néhány percze.

— No mi a baj, kedves méh barátom? Min busulsz itt egymagadban?

— Oh, nagy okom van a busulásra! Olyan szerencsétlen vagyok!

— Ugyan miért?

— Szeretnék valami más lenni, nem méh! (Lásd a 12. lapon.) Oh, ha én valami szerencsétlen!

nagy dolgot vihetnék végbe... vagy ha olyan szép volnék, hogy megbámulnának... akármi inkább lennék, csak méh nem!

— Már pedig akármit inkább kívánhatsz, csak épen ezt nem.

— Miért?

— Mert méh vagy sméhnek kell maradnod mindig, csak úgy, mint én kék dongónak maradok.

ÉS MÉRT NYOMORULT? KÉRDÉ A MOLY.
(Lásd a 14. lapon.)

.. A MÉHIKE... UTKAN INDULT A HANGYÁVAL.
(Lásd a 14. lapon.)

— De én ne akarok méh lenni! toporzékolt a méhike.

— Én pedig azt tanácsolom, kedves barátom, hogy igyekezzél lehetőleg boldognak lenni abban az állapotban, amelybe a gondviselés helyezt; okosabbat nem tehetsz.

Ezzel a dongó odább szállt.

— Ostoba légy, tudod is te, mi az, ha valaki szeren-

csétlen? szólalt meg ekkor egy vékonyka hang a földből.

Egy kis földi giliszta, szorgalmasan ásva, épen kiásta magát a föld felszínére s meghallotta a méhike sóhaját.

— Ki a szerencsétlen? Én vagyok a szerencsétlen! szólt a méhike.

— Te szerencsétlen vagy? csodálkodik a kis féreg. Hogy lehet

az? Én a te helyedben a legboldogabb lény volnék a világon, ámbar én így is boldog vagyok s egészen meg vagyok elégedve sorsommal.

— Oh, hiszen te azt nem is érted, te csak olyan nyomorult féreg vagy, aki sötétben bujkálsz.

A szegény féreg megszegyenülten huzta össze magát. Épen ekkor egy öreg moly röpött oda és kíváncsian kérde, miről beszélnek? Mi a baj?

— Ah, semmi... semmi... csak ennek a nyomorult féregnek mondtam valamit, szólt a méh.

— Nyomorult? És mért nyomorult? kérde a moly. (Lásd a képet a 13. lapon.)

— Hogy ne volna nyomorult, mikor mindig a földben bujkál és nem vágyik magasabbra! Megelégszik sorsával!

— Oh te bolondos, hát azt hiszed, hogy az a boldog, aki magasabbra vágyik, mint amire a Teremtő rendelte? Bizony nem érdemes szóba állani veled.

S ezzel a moly is, a szegény giliszta is ott hagyták a méhikét, aki most még keservesebben siránkozott, hogy őt még csak nem is sajnálja senki.

Meghallotta ezt egy öreg hangya, mely épen arra ment, hogy többi társaihoz eljusson, akik már napi munkájukat végezték. Neki is elpanaszolta a méhike az ő baját.

— Legalább tarka pillangó lehetnék! sohajtá.

— Bohóság kedves barátom, szólt a hangya. Mindenki csak úgy lehet boldog, ha saját hivatását betölti és nem nézve másokra, kötelességeit teljesíti. A pillangó szebb, mint mi, de a mi életünk nemesebb,

hasznosabb. Mi jó példát mutatunk a világnak, mindenütt azt mondják: »szorgalmas, mint a méh;« »iparkodó mint, a hangya.« A szépség elmulik, de a becsületes munkát még később is áldják. A legszerényebb helyzetben is boldog, aki a maga hivatását betölti, s annál boldogabb, minél jobb kedvvel végzi munkáját s minél inkább találja maga is örömét munkájában.

A méhike elgondolkozott. A hangyácska pedig így szólt tovább:

— No jöjj velem... gyönyörű idő van... amott dolgoznak társaim s nem messze látom röpkedni testvéreidet. Ne mondják, hogy mi ketten csak úgy lopjuk a napot.

A méhike belátta az öreg hangya beszédének bölcsességét, abbahagyta a busongást s utnak indult a hangyával. (Lásd a képet a 13. lapon.)

És e naptól fogva kedvet kapott a munkához és azután soha sem érezte magát boldogtalannak.

A VITÉZ TYUK.

(Képpel a 4. lapon.)

HA RÁNÉZTEK erre a fura kis képre, talán el sem hiszitek azt, amit mutat; hogy futhatna meg egy erős ember egy gyöngye tyukocskára elől? Pedig ez valóság! megtörtént: egyszer egy kicsiny tyuk vitézül megfutamtott egy embert. Csak-hogy persze volt segítsége is: a gonosz ember lelkiismerete.

Ugy történt a dolog, hogy a falu egyik félreeső házikója melletti kertben egy gonosz tolvaj megpillantott valamit, amit szeretett volna ellopni. Rögtön átmászott az alacsony kerítésen s miután körülnézett, nem látja-e valaki, halk lép-

tekkel lopózott mindig beljebb. Egyszerre azonban, amint egy sűrű bokor felé közeledett, valami sajátságos, mély hang szólalt meg. A tolvaj meglepetve nézett körül, de nem látott semmit; tovább akart tehát menni, de a fenyegető hang mindinkább erősebb lett s a tolvaj ijedten megfordult, hogy elmeneküljön; ekkor azonban nagy zörejjel kiröppent valami a bokorból és a futó tolvajnak ugyancsak belecsipett a nyakába.

A tolvaj azt hitte, hogy valóságos megtestesült ördög üldözi s hanyatthomlok rohant kifelé. — pedig hát csak egy tyuk kergette. Ott a bokor alatt pihent egy kotlás tyuk a kicsinyeivel; az idegen közeledését pedig a kicsinyeit féltő tyuk ilyenkor nem szereti, azért hát először bosszusan megszólalt, azután pedig felugrott, hogy a vélt ellenség szeméit kikaparja. Még a kerítésen túl is üldözte.

Epen ott sétált akkor a bíró, meg a jegyző. Nagyot nevettek, mikor az embert egy tyuk elől futni látták; de aztán eszökbe jutott kifürkészni, hogy történt ez a furcsa dolog s a vége az lett, hogy a tolvajt hüvörsre zárták.

N É V N A P R A.

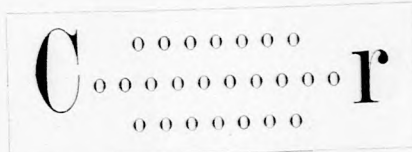
(Képpel a czimlapon.)

MÉG csak ezt a két virágot
Tüzdelem belé.
S megvagyok. Aztán így lépek
Jó apám elé:

»Neved napján vedd szivesen
Ezt a koszorút!
Soha, soha élted egén
Ó, ne láss borút!«

Aztán, mintha szemmel látnám:
Magához emel,
S engem boldogot mosolyogva
Keblére ölel.

BETÜREJTVÉNY.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XVI. köt. 23-ik számában közölt rejtvény megfejtése:

„Szatmár-Németi.“

Helyesen fejtették meg: Dallos Paula, Weisz Mór, Klein Henrik és Mór, Thomka Béla, Schober Gizella és Irén, Puky Gyula, Blaskovics Fridolin, Hirsch Berta, Aranka és Gyula, Buday Emma, Lázársfeld Ágosta, Révy Károly, Schön Flóra, Förstner Gyula és Sándor, Schlesinger Etel, Bruszt Adolf, Haizler Gyula, Schwarz Armin, Czebrián István, Balássovich Alice, Ágoston Anna és Károly, Bálint Lajos, Poszvek Nándor, Faragó Pista, Lőrinczy Aranka és Janka, Scherer Anna és Gyula, Hábel testvérek, Breier Móricz, Back Berta, Irén és Jenő, Hospert Paulin, Kalós Mariska, Bamberger Jeanette, Viczián Mariska, Géza és Berezi, Pojlák Anna, Györki Mária, Beer Klotild és Olga, Schachner Ida, Blau Lujza és Ödön, Machniczky Adrienne, Reiner Gyula, Steinitz Jenny és Hermína, Pilsák Rudolfin, Jacobi Lajos, Áros János, Lukácsfy Elek, Sziklássy Etelka, Engelmann Izidor, Weisz Lajos, Kadelburger Jolán, Blau Vilma, Seidner Adél, Spitz Zsiga, Siska Erzsike és Károly, Ráth Mátyás, Spitzer Janka, Kohn Jetti és Mencezl Szeréna, Auer Teréz és Albert, Kauders Heléna, Ella és Lajos, Zákó Emma, Bedő Imre, Stein Béla, Steuer Géza, Spitz Dolfi, Markgraf Erzsike, Gyóry Tibor, Berthóty Károly és István, Kohn Emmi és Melanie, Kolossa Kálmán, Ferencz, Géza és Imre, Segesváry Ödön, Schleiminger Izabella, Baur Ödön, Berzeviczy Gyula, Fürst Bertalan, Burger Lujza, Balzsay József, Lichtmann Mór, Ányos Sári és Viola, Kézmárszky Marianna és Eszter, Kohn Vilma és Károly, Lintner Sándor és Géza, Kreskay Piroska, Goldhammer Jenő, Sántha Margit és Barna, Dienes Lenke, Baczó Anna, Erzsi és Etelka, Csernyus Klémi, Anna és Matild, Walter testvérek, Tull Róza, Ödön és Győző, Friss Etelka, Deutsch Arthur, Spitz Regina, Zsiga és Ede, Fe-

nete Rózsa és Jolán Bisztray József, Kramer Nelli és Károly, Raisz Vilma és Aladár.

*

Részben megfejtették: Kempelen Szeréna és Farkas, Beck Fanni és Irén, Ary Elvira, Leona és Pál, Hammersberg Miklós, Gyertyánffy Jenő, Wallerstein Aladár és Mór, Várady István, Liphay Béla, Denk Bella, Porszász Károly, Horváth testvérek, Baky Margit és Bencze, Fülöp Regina és Kálmán, Selley Ilona, Horváth Ida és Malvin, Reicher Irma és Paulovics Amália, Kállay Luczika, Teitlbaum Arthur, Szent-

irmay Béla, Perényi Margit (sajátkezű irást kívánok! F. b.), Karakásevics Ariska és Olga, Fodor Árpád, Berger Károly, Lajos és Stefi (nem Pista? F. b.), Dénes Gábor és Károly, Szent-Imrey Emma és Etelka, Sebastiani Izabella, Hortense és Emilia, Wanka Feri, Koreck Kálmán, Scheidl Guszti és Károly, Bleuer Ilka, Jenvay Erzsébet és Ilonka, Ribánszky Ilonka, Almásy Emmi és Imre, Kann (? Gyula (nevedet olvashatóan ird ki! F. b.)

É számhoz van mellékelve a „Kis Lap” XVI. kötetének tartalom-jegyzéke.

A TIZENKÉTHÓNAP.

ZENG a kasza, peng a sarló,
A buzafield immár tarló,
A szekerek megrakodnak,
Távol épül már az asztag.

Takarás befejeződik,
Cséplés, szórás megkezdődik,
Imitt amott még cséplővel,
De jobbára gőzerővel.

Add Isten, hogy földeinken
Annyi buza, rozs teremjen,
Hogy — reményinket tetőzve —
A gőzmasina se győzze.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere, 3-ik sz., Athenaeum-épület.
Budapest 1879. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.

Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.